

forbeholdende denne Sags Ordning, ligesom alle andre, en yderligere Overveielse, naar Tiden dertil er kommen.

Ordføreren: Jeg takker den ærede Rigsdagsmand, som sidst talte, særdeles for den Tillid, han har vist min Indsigt i det her omhandlede Punct; det vilde have været mig endnu kjærere, om der slet ikke var kommet Noget frem, der kunde have foranlediget en Dmtale af noget saa Personligt. Jeg maa med Hensyn til det foreliggende Punct gjøre opmærksom paa og gjentage, hvad jeg før sagde, at det, hvorom der egentlig her er Spørgsmaal, er, om man skal billige den Forøgelse af Lægepersonalet, hvorom her er Tale, og som Krigsministeren har bragt i Forslag; det er Spørgsmaalet, om de Penge, som dertil udfordres, skulle staae under Nr. 7, eller om de skulle staae under Nr. 38, og den ærede Rigsdagsmand, som sidst talte, kan selv, naaget han ikke gaaer ind paa Spørgsmaalet om det Ordinaire og det Extraordinaire, meget godt afgive sin Stemme herom, thi Nr. 38 er opført af Krigsministeren selv, altsaa uden den af Udvalget foreslaaede Deling i ordinair og extra-ordinair Udgifter. Naar nu den ærede Rigsdagsmand har talt om den Tillid, man kunde have til den Plan, som er forelagt, og derved omtalte, at jeg havde erklæret, at det kom mig ikke meget an paa, om her var opført nogle tusinde Rigsdaler mere eller mindre, saa har dette ikke sin Grund i nogen Mistillid til Rigtigheden af det, der er anført i Udvalgets Betænkning om Lægeetatens mulige Organisation, men det har ene og alene sin Grund i, at jeg, efter de Principer, som jeg vedkjender mig og altid har vedkjendt mig om det, der maa komme ind i Finantsloven, maa betragte det, som er fremsat, for ikke paa nogen Maade at kunne blive giennemført, selv om vi votere den Sum. Jeg anseer derimod Planen i sig selv for at være rigtig, og jeg troer derfor, at det derpaa byggede Overflag over hvad man omtrent kunde bevilge som en ordinair Bevilling, er det Rette, der er truffet og bør træffes i dette Tilfælde, men jeg troer paa ingen Maade, at Thinget, selv om det antog Udvalgets Forslag, derved paa nogen Maade vil have sagt, at den Organisation, som er betegnet i Udvalgets Be-

tænkning, dermed er antaget, og dette beder jeg Thingets ærede Medlemmer vel at lægge Mærke til.

Hvad nu Tingen i sig selv angaaer, da maa jeg tillade mig, da Spørgsmaalet altsaa egentlig indirecte foreligger, kun at gjøre de Bemærkninger, som den ærede Krigsministers Foredrag giver mig Anledning til. For det Første maa jeg gjøre den Bemærkning, at naar den ærede Krigsminister siger, at Udvalget aldeles vil undvære Underlæger, saa er det en complet Misforstaaelse af Udvalgets Betænkning, thi Udvalget vil jo netop have Underlæger; men det vil have dem blandt de Børnepligtige; det er disse, hvoriblandt efter Udvalgets Tanke Underlæger i Fremtiden skulle søges. Naar dernæst den ærede Krigsminister har meent, at disse Folk jo kun vilde blive Studenter, og ikke examinerede Læger, saa troer jeg ogsaa, at han deri ikke har fuldkommen Ret, thi Børnepligtsloven hjemler jo i Fredstid en Udsættelse af Udskrivningen til en Tid, til hvilken de Allerfleste have tilendebragt deres Studeringer, og man vil altsaa meget ofte kunne gjøre Regning paa at faae unge Mænd, som fuldstændig have tilendebragt deres Studeringer, og som maatte ansees som meget brugelige. Naar endelig den ærede Krigsminister mener, at man ikke kunde benytte saadanne Studenter, hvorom her har været Tale, til andet Brug end til Haandlangere o. s. v., da kan jeg ikke nægte, at det gjør mig meget ondt, at den ærede Krigsminister har udtalt dette, thi det vil jo være Thingets Medlemmer bekendt, at en meget betydelig Deel af de nuværende Underlæger ved Armeen netop ere saadanne Studenter, og altsaa vil den ærede Krigsminister ved sine Udtalelser faae en stærk Skygge paa en ikke ubetydelig Deel af de 240 Mand, som han har i sin Tjeneste, hvilket det dog ikke har været hans Hensigt at gjøre. Tværtimod, jeg troer, efter alle de Vidnesbyrd, der indløbe, at man har al Grund til at pnske sig til Lykke til, at den ærede Krigsminister netop har antaget disse Folk, og ansat dem ikke som Sygevogtere eller Haandlangere, men som Underlæger, der have gjort megen god Tjeneste ved Lazaretherne. Hvad endelig angaaer hvad den ærede Krigsminister